

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«'Ακουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόσῃ θεσμούς μητρός σου· στέφανον γὰρ χαρίτων ἔζη σὴ κορυφῇ, καὶ κλοιδόνχρυσον περὶ σὴ τραχήλῳ.»
Παροιμία Σολομώντος.

'Εκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκορράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

'Εν 'Αθήναις	δραχ. 6.
'Εν ταῖς 'Επαρχίαις	» 7.
'Εν τῇ 'Αλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

'Εν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
'Εν ταῖς 'Επαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. 'Επιστάταις.
'Εν τῇ 'Αλλοδαπῇ παρὰ τοῖς 'Ελληνικοῖς Ταχυδρομείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.
'Εν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ Βιβλιοπ. Κ. Α. Δεπύσῳ.

ΕΚΘΡΟΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΟΘΩΝΟΣ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ 10 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ.

Δὲν ἀμφιβάλλω, ὦ φίλοι παῖδες, ὅτι ἐμάθετε ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας, τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ Ὁθωνος ἀπὸ τὴν πατρίδα ἡμῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς τὸν ἔβαλε διὰ νὰ μᾶς διοικήσῃ. Ἐπειδὴ ὁμως ἡ βασιλεία του ἦτο κακὴ, καὶ δὲν ἤκουε τὰ παράπονα τοῦ ἔθνους του, ὁ Θεὸς ἐσυγχώρησε νὰ διωχθῇ ἐντροπιασμένος καὶ τόσον εὐκόλως, καὶ ἐν διαστήματι ὀλίγων ὥρων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐβασίλευσε τριάκοντα σχεδὸν ἔτη. Ἦξέυρετε πόσον μέγα ἔργον εἶναι νὰ ἐκθρονισθῇ βασιλεὺς χωρὶς νὰ χυθῇ διόλου αἷμα; Ὅταν μεγαλώσητε καὶ ἀναγνώσητε καὶ ἄλλας ἱστορίας βασιλέων θὰ ἰδῆτε, ὅτι ποτὲ βασιλεὺς δὲν ἐδιώχθη ἀπὸ τὸ βασιλείον του χωρὶς νὰ γεννηθῇ ἐμφύλιος πόλεμος. Διότι καὶ αὐτοὶ εἶχον φίλους καὶ φατρίαν, οἱ ὁποῖοι εὐχαριστοῦντο νὰ βασιλεύῃ, διὰ ν' ἄρχωσι καὶ νὰ καταπιέξωσι τὸν λαὸν καὶ νὰ γίνωνται αἰτήχρα ὄργανα ἐκείνου διὰ τὰς ὀρέξεις των.

Ἄλλὰ ποῦ εἶναι ἡ δόξα σου Ὁθων; ποῦ εἶναι αἱ ἔως χθὲς ὑποδοχαὶ καὶ αἱ ἀνευφημίαι τοῦ λαοῦ σου; ποῦ εἶναι ὁ σρατός σου, οἱ θεράποντές σου, οἱ κόλακες σου; ὅλα ταῦτα ἐξηλείφθησαν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ὡς νὰ μὴ ἦσαν ποτέ. Ποῦ εἶναι τὰ παλάτια σου, τὰ κτήματά σου, ὁ θρόνος σου; ποῦ εἶναι αἱ μουσικαὶ σου, αἱ παρατάξεις σου, αἱ διασκεδάσεις καὶ πανηγύρεις σου; ὅλα ταῦτα ἔχασες ἐν μιᾷ στιγμῇ καὶ ἀπῆλθες εἰς τὴν πατρίδα σου γυμνός καὶ κατησχυμμένος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ ὀλιγίστων δούλων σου, οἱ ὁποῖοι εἰάν δὲν ἦσαν μαζὺ σου εἰς τὸ πλοῖον, δὲν ἤθελον βεβαίως ἐγκαταλείψει τὴν πατρίδα των πρὸς χάριν σου. Διατί δὲν ἤκουες τὴν φωνὴν τοῦ λαοῦ σου, ὁ ὁποῖος ἔλεγε· μᾶς ἀδικεῖς, βασιλεῦ, ἐκλέγων διὰ τῆς λόγῃς τοὺς βουλευτάς, ἐνώ ἑαυτοὶ ἔπρεπε νὰ ἐκλέγωνται κατὰ τὸ Σύνταγμα ἐκ συμφωνοῦ ἀπὸ τὸν λαὸν παρανομεῖς ἐκλέγων δημάρχους τῆς ἀρεσκείας σου· τυραννεῖς ἀπανθρώπως τὸ ἔθνος σου, φυλακίζων, ἐξορίζων, διαφθερίζων καὶ δολοφονῶν τοὺς ἐναρετωτέρους τῶν πολιτῶν· ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι ἦσο κωφός καὶ δὲν ἤκουες, καὶ τυφλός καὶ δὲν ἔβλεπες. Τοῦτο ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ Θεὸς σὲ ἐμάρανεν,

ἐπειδὴ ἤθελε νὰ σὲ καταστρέψῃ, καὶ νὰ μὴ φανῇ οὐδὲ ἶχνος τῆς βδελυκτῆς βασιλείας σου.

Ἄλλ', ὦ φίλοι παῖδες, τί πρέπει νὰ πράξωμεν ἡμεῖς τώρα; Πρέπει νὰ παρακαλῶμεν τὸν Ὑψίστον, πρῶτον μὲν νὰ ὁμονοήσωσιν ὅλοι οἱ Ἕλληνες διὰ τὴν κοινὴν ἡσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν τοῦ ἔθνους, ἕως οὗ ἔλθῃ νέος βασιλεὺς, καὶ δεύτερον, αὐτὸς ὁ βασιλεὺς νὰ μὴ ἦναι κακὸς καὶ ἀνίκανος ἕως ὁ Ὁθων, ἀλλὰ δυνατός, καὶ ἱκανός, καὶ δίκαιος, καὶ νὰ ἀγαπᾷ τὸν λαὸν του, καὶ ν' ἀκούῃ τὰ παράπονά του, καὶ νὰ βασιλεύῃ πατρικῶς ἐπάνω εἰς αὐτόν, διὰ νὰ δοξασθῇ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ φθάσῃ ἐκεῖ, ὅπου ἔφθασε καὶ τὸ ὄνομα τῶν παρατόρων ἡμῶν.

Διὰ νὰ μάθητε δέ, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ τυραννῶνται οἱ λαοὶ ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς, θέλω σᾶς διηγηθῆ πῶς ἠλευθερώθησαν οἱ Ἑλβετοὶ ἀπὸ ἑνα τύραννον τῆς Γερμανίας, διάδοχον ἄλλου Ὁθωνος, ὅστις ἐπωνομάζετο Μέγας.

ΓΟΥΑΙΕΑΜΟΣ ΤΕΛΛΟΣ.

Κατὰ τὸ 1291 μ. Χ. ἐξουσίαζε τὴν Ἑλβετίαν κάποιος Ἀλβέρτος αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας· ἀλλ' οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου τούτου, ὅσον πτωχοὶ καὶ ἀπλοὶ καὶ ἄν ἦσαν, παρετήρησαν μετ' ὀλίγον, ὅτι ἀντὶ νὰ τοὺς προστατεύῃ, ἐφέρετο πρὸς αὐτοὺς αὐστηρῶς, καὶ τοὺς μεταχειρίζετο μετὰ τὴν ἀλαζονίαν καὶ σκληρότητα, ὡς εἰάν ἦσαν δούλοι τῶν κτημάτων του. Οἱ Ἑλβετοὶ ὑπερασπιζόμενοι ἀπὸ τὰ χιονοσκεπαστὰ ὄρη των, ἢ ἀπὸ τὰς βαθεῖας κοιλάδας των, τὰς ὁποίας ἕνεκα τῶν πάγων τοῦ χειμῶνος δὲν δύνανται νὰ διαβῶσι τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ἔτους, ἐνθυμήθησαν τότε, ὅτι ἐγεννήθησαν ἐλεύθεροι, καὶ ἔβλεπον μετὰ δυσανεκτικῆς, ὅτι ὁ βασιλεὺς αὐτὸς ἤθελε νὰ τοὺς ἀφαιρέσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν, τὴν ὁποίαν ἐκληρονόμησαν ἀπὸ τοὺς προγόνους των.

Ὁ Ἀλβέρτος ὁμως ἠγανάκτει ἀκούων τὸν γεωργικὸν καὶ ποιμακτικὸν ἐκείνων λαὸν μωρμουρίζοντα κατὰ τῆς θελήσεώς του, καὶ διὰ

νά τοὺς ἀναγκάσῃ εἰς τὴν ὑπακοήν, τοὺς ἔστειλε διοικητὴν καὶ ποιοῦν Γερμανὸν ὀνόματι *Γέσλερον*, ἄνθρωπον ἀλαζόνα καὶ ἄσπλαγχνον, εἰς τὸν ὅποιον ἔδωκε πλῆθος στρατιωτῶν, διὰ νὰ ἐκπληρῶσι πᾶσαν αὐστηρὰν διαταγὴν του ἐναντίον τῶν Ἑλβετῶν. Οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι ὑπετάγησαν τότε στενάζοντες, καὶ ὑπέφερον ὅσα δὲν ἠδύναντο νὰ ἀποκρούσωσιν ἄλλὰ καθ' ἐκᾶστην ἀπεσφύροντο τὸν *Γέσλερον* καὶ τοὺς Γερμανοὺς του, καὶ ἐπρόσμενον μόνον εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐκδιώξωσι ἀπὸ τὴν πατρίδα των τὴν ξένην ἐκείνην φυλὴν, τῶν ὁποίων αἱ ὕβρεις καὶ ἡ ἀπρεπὴς διαγωγὴ ἐφαίνοντο εἰς αὐτοὺς ἀφόρητα.

Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἡ Ἑλβετία διηρεῖτο εἰς *Τοπαρχίας*, δηλ: εἰς διάφορα μερίδια γῆς, περιλαμβάνοντα πολλὰς πόλεις, πολλὰ χωρία, πλείστα χωριδια καὶ κατοικίας μεμονωμένας. Ἐκάστη τῶν τοπαρχιῶν ἐκεῖνων ἰονομάζετο ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς καλλιτέρας πόλεως, καὶ ἡ τυραννία τοῦ Γεσλέρου ἐπεβάρυνε περισσότερο τὴν τῆς Οὐρίας, τοῦ Οὐνδερβάλδου, καὶ τῆς ὁμωνύμου μετ' ἐπικρατείαν Ἑλβετίας.

Ἐν τούτοις ὁ *Γέσλερος* διὰ νὰ καταπιέξῃ τοὺς Ἑλβετοὺς τοὺς ἠνάγκαζε νὰ ἐργάζωνται εἰς τὴν οἰκοδομὴν δυνατοῦ φρουρίου, τὸ ὅποιον ἐσκόπευε νὰ κτίσῃ ἄνωθεν τῆς πόλεως *Ἀλτόρφης*, ὀλίγον ἀπεχούσης τῆς λίμνης *Λουκέρνης*, ἡ ὁποία εἶναι ἐκτεταμένη καὶ διαβρέχει τὰς τρεῖς εἰρημένας τοπαρχίας. Οἱ δὲ στρατιῶταί του διὰ νὰ ἀναγκάζωσι τοὺς χωρικοὺς εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην ὑπήγεινον καὶ τοὺς ἀπέσπων ἀπὸ τὰς καλύβας των, κτυπῶντες αὐτοὺς μετὰ τὰ ξύλα τῶν λογχῶν των, καὶ ἤρπαζον τὰ ποιμνία των, προσθέτοντες ἀκόμη καὶ ὕβρεις καὶ ἐμπαιγμοὺς εἰς τὰς κακοπραγίας των ταύτας. Βεβαίως δὲν ἔλειπον καὶ γενναῖοι ἄνδρες μεταξὺ τοῦ λαοῦ τούτου, τοῦ τόσοσιν σκληρῶς καταθλιβομένου, ἀλλὰ κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἐτόλμα ἀκόμη νὰ ὑψώσῃ φωνὴν ἐναντίον τῶν δυναστῶν του, φοβούμενος μήπως καύσωσι τὴν καλύβην του, ἢ συντριψῶσι τὸ ἄροτρον του, ἢ σφάζωσιν ἴσως καὶ τὴν οἰκογενεαίαν του, διότι ὁ *Γέσλερος* εἶχε δώσει τὴν ἄδειαν εἰς τοὺς Αὐστριακοὺς του νὰ πράττωσι τοιαῦτα ἐγκλήματα.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καταθλιβομένου τούτου ἔθνους, ὄχι ὁμῶς καὶ ἐξευτελισθέντος, ὑπῆρχεν εἰς τὴν τοπαρχίαν τῆς Ἑλβετίας ἄπλοῦς τις γεωργὸς ὀνόματι *ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΤΕΛΛΟΣ*, τὸν ὅποιον ὅλοι οἱ γείτονές του ἐτίμων διὰ τὴν φρόνησίν του, διὰ τὴν καλὴν συμπεριφορὰν του καὶ διὰ τὰς ἀρετάς του. Ὁ *Τέλλος* εἶχε γυναῖκα, καὶ μικρὸν υἱὸν καλούμενον *Γέμμην*, τὸν ὅποιον ἠγάπα, ὅπως δύναται πατὴρ νὰ ἀγαπᾷ τὰ τέκνα του ἢ δὲ μόνη του εὐτυχία ἦτο νὰ ἀναπαύηται πλησίον των εἰς τὴν πενιχρὰν καλύβην του, ἀφοῦ ἐπανήρχετο ἀπὸ τὴν κοπιαστικὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας. Ἐνίοτε ὁ ἀτρόμητος οὗτος ἀνὴρ διήρχετο τὰ ὑψηλὰ ὄρη, ἀπὸ τὰ ὅποια ἡ κατοικία του ἦτο περικυκλωμένη, κυνηγῶν αἰγάγρους, δηλ: ἀγρίας αἰγας, αἱ ὁποῖαι κατοικοῦσι μόνον εἰς τοὺς ἀποκορήμους βράχους, ὅπου βόσκουσι τὴν ὀλίγην χλόην, ἡ ὁποία φυτρώνει μεταξὺ τῶν χιονοσκεπῶν τούτων βράχων. Κανεὶς κυνηγὸς δὲν ἦτο τολμηρότερος τοῦ *Γουλιέλμου Τέλλου* εἰς τὸ νὰ διαβαίη τὰ φοβερὰ βάραθρα, τὰ ὅποια διαχωρίζουσι τὰ ὄρη τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο· βοηθούμενος ἀπὸ μίαν ράβδον σιδηρωμένην εἰς τὸ ἄκρον, ἐφαίνετο ἀναβαίνων ἐλαφρότατα τοὺς παγωμένους βράχους, ὅπου ὁ πλέον γυμνασμένος ποὺς δὲν ἠδύνατο νὰ πατήσῃ χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ νὰ κατακρημνισθῇ εἰς τὰ ἄπατα βάθη τῶν ἀβύσσων· μετὰ τὸ τόξον δέ, μετὰ τὸ ὅποιον ἦτο ὠπλισμένος, ἐρρίπτετο τὸ βέλος μετὰ μεγάλης βεβαιότητος ὅπου καὶ ἂν ἤθελε, καὶ ἐνῶ τὸ ὄπλον τούτου ἦτο τότε κοινὸν εἰς ὅλους τοὺς ὄρεινους, κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἐξισοῦτο μετ' αὐτὸν κατὰ τὴν ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ νὰ τὸ μεταχειρίζεται.

Ὁ *Τέλλος* εἶχεν ἐν ἄλλο πλεονέκτημα, τὸ ὅποιον ὀλίγοι τῶν συμπατριωτῶν του εἶχον, δηλ: ἤξευρε νὰ κυβερνᾷ λέμβον μετὰ μεγίστην ἐπιτηδειότητα ἐν τῷ μέσῳ τῆς λίμνης *Λουκέρνης*, ὅπου σηκῶνται ἐνίοτε τρομεραὶ καὶ αἰφνίδια τρικυμῖαι. Διὰ τὸ θάρρος του καὶ τὴν ἐπιτηδειότητά του ἀπέκτησε μεγίστην φήμην μεταξὺ τῶν Ἑλβετῶν, καὶ ἀνέφερον περὶ αὐτοῦ εἰκοσι λεύγας μακρὰν ἐκείθεν, ὅτι ἦτο ὁ ἰκανώτερος κυβερνήτης λέμβου καὶ ὁ καλλίτερος τοξότης τῶν τριῶν προῤῥηθιστῶν τοπαρχιῶν.

Ἐν τούτοις ἡ ἐπιδειξίτης τοῦ Γουλιέλμου εἰς τὸ νὰ τοξεύῃ καὶ νὰ κυβερνᾷ λέμβον ἐν τῷ μέσῳ τῆς τρικυμιώδους λίμνης, καὶ ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὸν μικρὸν του Γέμμην, δὲν ἦσαν τὰ μόνα προτερήματά του. Ὁ ἀπλοῦς οὗτος ἀνὴρ ἦτο μεγαλόψυχος καὶ γενναῖος, καὶ ἠγανάκτει βλέπων τοὺς συμπατριώτας του νὰ κλινωσιν αἰσχροῦς τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ Γεσλέρου. Ὅτε ἐμάνθανε καμμίαν νέαν ἀδικίαν τῶν Αὐστριακῶν, ἐδάγκανε τὰ χεῖράς του ἀπὸ ἀπελπισίαν, καὶ ἐθρήνει πικρῶς διὰ τὴν δουλείαν τῆς Ἑλβετίας μέ τινας φίλους του, εἰς τοὺς ὁποίους ἐφανέρωνε τὴν ἀγανάκτησίν του.

Εἰς τὸν καιρὸν κατὰ τὸν ὁποῖον ζῶμεν, μικροὶ μου φίλοι, ἡ φιλία ἡ ὁποία ἐνώνει δύο ἀνθρώπους, εἶναι ἀνταλλαγὴ φιλοφρονήσεων καὶ αἰσθημα ὑπολήψεως μεταξύ των. Τοιοῦτοτρόπως συγχαίρομεν τὸν φίλον διὰ τὸ εὐτύχημά του· τὸν συλλυπούμεθα διὰ τὸ δυστύχημά του· τὸν παρηγοροῦμεν εἰς τὴν λύπην του, καὶ τέλος προσπαθοῦμεν νὰ τὸν βοηθῶμεν καὶ νὰ τοῦ χρησιμεύωμεν εἰς πᾶν ὅ,τι ἡ θέλαμεν τοῦ εἶσθαι ὠφέλιμοι καὶ εὐάρεστοι. Ἀλλὰ κατὰ τὸν μισαῖωνα, ὅτε ὁ ἀνθρωπος ἦτο περικυκλωμένος ἀπὸ φόβους καὶ κινδύνους, ἡ φιλία ἐχρειάζετο ἄλλας θυσίας. Ἐπρεπε πᾶς ἀνθρωπος νὰ ᾔηται ἔτοιμος νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του διὰ νὰ βοηθήσῃ ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει φίλον του· ἡμέραν καὶ νύκτα, ὁ βραχίων του, τὰ ἀγαθὰ του ἦσαν ἀφιερωμένα πρὸς βοήθειάν του. Ἦτο ἀφοσιώσις ἀκατάπαυστος, διότι καὶ ὁ κίνδυνος ἦτο κοινὸς καὶ διαρκής.

Μεταξὺ τῶν φίλων τοῦ Γουλιέλμου (διότι ἦτο ἄξιος νὰ ἔχῃ πολλοὺς τοιούτους) ἦσαν τρεῖς ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν περίφημοι εἰς τὴν ἱστορίαν. Ὀνομάζοντο δὲ οὗτοι Στωφάχερος, Βάλτερ Φουρστὸς καὶ Μέλκταλος, καὶ κατώκουν καὶ οἱ τρεῖς τὰ παράλια τῆς λίμνης Λουκέρνης. Συχνάκις ἐνταμιώνοντο μὲ τὸν Τέλλον καὶ κατηρώντο τὸν Γεσλερον, καὶ πολλάκις ὤμοσαν νὰ ἀποθάνωσι μᾶλλον, παρὰ ν' ἀφήσωσι τὴν πατρίδα των εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς Αὐστρίας. Ὅθεν ἕκαστος ἐξ αὐτῶν εἶχε συνηθρισμένα μυστικῶς πολλὰ ξίφη, λόγχαι καὶ ὅπλα διαφόρων εἰδῶν διὰ νὰ χρησιμεύτωσιν ἐν καιρῷ ἀνάγκης

ἐν τούτοις ἐνῶ κανεὶς δὲν ὑπώπτευε τὸ γενναῖον σχέδιόν των, αἰφνης συμβᾶν ἀπροσδόκητον τοὺς ἠνάγκασε νὰ τὸ διακηρύξωσι.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ Γεσλερος ἐνθαρρύνθεις ἀπὸ τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἀνοχὴν τοῦ λαοῦ τούτου, τοῦ ὁποῖου ὁμως τὸ μῖσος ἐναντίον του δὲν τοῦ ἦτο ἄγνωστον, διὰ νὰ εὕρῃ νέα θύματα, ἐφαντάσθη νὰ θέσῃ τὸν πῖλόν του εἰς τὸ ἄκρον μιᾶς λόγχης ἐμπνηγμένης εἰς τὸ μέσον τῆς πλατείας τῆς Ἀλτόρφης, καὶ νὰ κηρύξῃ διὰ τῆς σάλπιγγος, ὅτι πᾶς Ἑλβετὸς διαβαίνων ἐκεῖθεν ἔπρεπε νὰ προσκυνήσῃ τὸ γελόιον ἐκεῖνο σημεῖον. Πάμπολλοι στρατιῶται κρυμμένοι ἐπιτηδες κατεσκόπευον τοὺς δυστυχεῖς, ὅσοι διέβαινον ἀπὸ τὴν πλατείαν, καὶ τοὺς ἐπρόσταζον νὰ προσκυνήσωσι τὸν πῖλον ἐκείνον, ἀπειλοῦντες αὐτοὺς νὰ τοὺς φέρωσιν ἐνώπιον τοῦ Γεσλέρου, τοῦ ὁποῖου ἡ σκληρότης ἦτο εἰς αὐτοὺς γνωστή.

Ἄν καὶ πολλοὶ τῶν χωρικῶν ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν πλατείαν τῆς Ἀλτόρφης, κανεὶς ὁμως δὲν ἐτόλμησε νὰ μὴ ὑπακούσῃ εἰς τὴν ὑβριστικὴν προσταγὴν τοῦ τυράννου. Ὁ Γουλιέλμος ὁμως διαβαίνων μετὰ τοῦ τέκνου του κατὰ τύχην ἐκεῖθεν, καὶ ἰδὼν τὸν πῖλον τοῦ Γεσλέρου, ἠρώτησε τί ἐσήμαινε τὸ τοιοῦτον· ὅτε δὲ τοῦ εἶπον τὴν προσταγὴν, ἐκοκκίνησεν ἀπὸ τὸν θυμὸν του, καὶ καταβιάσας τὸν πῖλόν του ἕως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐπέρασε πλησίον τῆς λόγχης χωρὶς νὰ προσκυνήσῃ. Τότε οἱ στρατιῶται συνέλαβον παρευθὺς τὸν αὐθάδη ἐκείνον μὲ τὸν μικρὸν Γέμμην, καὶ τοὺς ἔφερον ἐνώπιον τοῦ τυράννου, ὅστις τὸν ἠρώτησε πῶς ὠνομάζετο.

« Ὀνομάζομαι Γουλιέλμος Τέλλος, » ἀπεκρίθη ὁ Ἑλβετὸς βλέπων αὐτὸν ἀπαθῶς, « καὶ ἐγεννήθην εἰς τὴν τοπαρχίαν τῆς Ἑλβετίας. — Εἶσαι σὺ λοιπόν, » ἐπανελάβε τότε ὁ Γεσλερος μὲ πικρὸν μειδίαμα « τὸν ὁποῖον ἐξυμνοῦσι ὡς ἐπιτειδιότατον καὶ ἀλάνθαστον » τοξότην! Λοιπόν! θέλω νὰ δοκιμάσω, ἂν τρώντι μοῦ εἶπον ἀλήθειαν περὶ σοῦ· πρὸς τοῦτο προστάζω νὰ βάλωσιν ἐπάνω εἰς τοῦ » υἱοῦ σου τὴν κεφαλὴν ἐν μῆλον, τὸ ὁποῖον νὰ ρίψῃς μὲ τὸ βέλος » σου. Τοῦτο βέβαια εἶναι παιγνίδιον διὰ σέ, » ἐπρόσθεσεν ὁ βάρβαρος καγχάζων, « ἐάν δὲν μοῦ εἶπιν ψεύματα περὶ τῆς ἐπιτηδείου-

» τητός σου. Ἰπὸ τὴν συμφωνίαν ταύτην σοῦ ὑπόσχομαι τὴν ζωὴν
 » σου καὶ τὴν ζωὴν τοῦ τέκνου σου· ἂν ὁμως δὲν θελήσης νὰ ὑπά-
 » κούσης ἔμπροσθέν σου θέλω προστάξει νὰ τὸ φονεύσωσιν. »
 (Ἐπιταί τὸ τέλος.)

ΠΕΡΙ ΚΟΧΛΙΟΥ.

Ἰπάρχουσιν ἐξήκοντα περίπου εἰδῶν κοχλίας (σαλιάγκοι), οἱ ὁποῖοι διαφέρουσι μεταξύ των πρὸ πάντων κατὰ τὸ σχῆμα τῶν κοχχυλίων των, καὶ κατὰ τὸ μέγεθός των. Οἱ μικρότεροι εἶναι τὸ ἕμισυ μπιζελίου, οἱ δὲ μεγαλῆτεροι φθάνουσι μέχρι τοῦ ἡμίσεως ἐνὸς μικροῦ μήλου ἢ κατὶ περισσώτερον. Εἰς δὲ τὰ παράλια τῆς Μεσογείου θαλάσσης εὐρίσκονται ἴσοι μὲ κεφαλὴν βρέφους.

Τὸ σῶμά των προφυλάττουσιν ἐντὸς τοῦ κοχχυλίου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξέρχονται ὅταν θέλωσι νὰ βροσκήσωσιν. Ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν των ἔχουσι τέσσαρα κέρατα, εἰς τὸ ἄκρον τῶν ὁποίων ὑπάρχει ἀνὰ εἷς ὀφθαλμός. Τὰ δὲ κέρατα ταῦτα, καθὼς καὶ ὄλον τὸ σῶμά των ἀπλώνουσι ἢ μαζεύουσι κατὰ θέλησιν.

Διαφέρουσι δὲ πολὺ καὶ κατὰ τοὺς τόπους, ὅπου ζῶσι· διότι ἄλλοι μὲν κατοικοῦσιν εἰς τὰς λίμνας, εἰς τοὺς βυθούς ποταμῶν, ἢ καὶ εἰς τὸν μέγαν ὠκεανὸν ἐνίοτε· ἄλλοι δὲ διατρίβουσιν εἰς τὴν ξηρὰν μέσα εἰς τὰ δάση, εἰς τοὺς κήπους, εἰς τὰς σχισμάδας τῶν βράχων, καὶ εἰς τὰ ξηρὰ χανδάκια.

Τρέφονται κυρίως ἀπὸ γλόβην καὶ φύλλα δένδρων, καὶ προζενοῦσι μεγάλην φθορὰν εἰς τοὺς κήπους. Ὅταν δὲ εὐρίσκωσι τροφήν σχηματίζουσι μίαν λευκοειδῆ καὶ παχέαν μεμβράναν εἰς τὸ στόμιον τοῦ κοχχυλίου των, καὶ μένουσιν ἐντὸς αὐτοῦ κατάκλειστοι. Ἐξέρχονται δὲ ἐκεῖθεν τὸ φθινόπωρον, καὶ ἐν καιρῷ χειμῶνος, τὰς ὥρας ἡμέρας διὰ νὰ βροσκήσωσιν, ὅτε καὶ συναθροίζουσι οἱ ἄνθρωποι αὐτούς. Οἱ κοχλίας τῶν ὄρειων τόπων εἶναι καλλίτεροι διὰ τροφήν, καὶ βεβαιούσιν ὅτι διατηροῦσι τὴν γεύσιν καὶ τὸ ἄρωμα τῶν φυτῶν, τὰ ὁποῖα ἔφαγον. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ κοχλίας τινῶν τόπων προτιμῶνται ἀπὸ ἄλλους ἄλλων τόπων.

Οἱ κοχλίας τῆς Κρήτης, δηλαδὴ τῆς νήσου ἐκείνης, ὅπου ἐγεννήθησαν οἱ δύο περίφημοι νομοθέται τῆς ἀρχαιότητος Μίνως καὶ Ῥαδάμανθους, εἶναι ἐξαίρετοι εἰς τὴν γεύσιν, καὶ γίνεται μέγα ἔμπόριον αὐτῶν εἰς πλεῖστα μέρη τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Ἑλλάδος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

Ὁ Ἀπόλλων δὲν ἔλαβεν ἀπὸ τὸν πατέρα του Δία κατώτερον ἀξίωμα τῆς ἀδελφῆς του Ἀρτέμιδος· τὸ πρόσωπόν του ἔχων περιτριγυρισμένον μὲ λαμπρὰς ἀκτίνας, ἦτο ὑπόχρεως νὰ διοικῆ τὸ ἄρμα τοῦ ἡλίου καὶ νὰ ὀδηγῆ εἰς τὰ ἀπέραντα στρώματα τοῦ ἀέρος τέσσαρας ὄρειους ἵππους, οἱ ὁποῖοι ἤρχιζαν καθ' ἑκάστην πρωΐαν τὴν ἐργασίαν των χωρὶς νὰ κουράζωνται διόλου.

Μία νέα θεὰ τὸ ὄνομα Ἥω· ἐστεφανωμένη μὲ βόδα ἤνοιγε τὸ πρωὶ τὰς θύρας τῆς ἀνατολῆς, ὅπου ἦτο τὸ φωτεινὸν πικλάτιον τοῦ ἡλίου· τὸ δὲ ἐσπέρας ὁ θεὸς Ἀπόλλων μὲ τὴν ἀποσκευὴν του ἀνεπαύετο εἰς τὸ παλάτιον τῆς Τηθύος, κείμενον πρὸς δυσμὰς, ἐνῷ ἡ Νύξ, σκοτεινὴ θεὰ, φοροῦσα στέφανον ἀπὸ μήκωνος καὶ πτερὰ νυκτερίδος, ἐξήπλωνεν εἰς τὸ πᾶν μέγα σκέπασμα μαῦρον κεντημένον μὲ ἄστρα.

Ὁ μῦθος οὗτος, καταλαμβάνετε εὐκόλως, ὅτι ἐννοεῖ τὸν δρόμον, τὸν ὅποιον διατρέχει καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὸ μέγα ἄστρον, τὸ ὅποιον μᾶς φωτίζει· γνωρίζετε πρὸς τούτους, ὅτι Ἀνατολή εἶναι τὸ μέρος ὅπου ἀντέλλει ὁ ἥλιος, καὶ ὅπου τὰ σύννεφα κατὰ τὰς ὥρας ἡμέρας ἀρχίζουσι νὰ χρωματίζωνται με κοκκινωπὸν χρῶμα, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται Ἡώς. Δὲν ἀγνοεῖτε δὲ, ὅτι Δύσις ὀνομάζεται τὸ μέρος, ὅπου γίνεται ἄφαντος ὁ ἥλιος ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μας τὸ ἑσπέρας.

Οἱ ἀρχαῖοι θέλοντες νὰ ἐξηγήσωσι τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ ἀστρου τούτου κατὰ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, ὑπέθετον, ὅτι ἐβυθίζετο εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ ἀφήσῃ τόπον εἰς τὰ σκότη τῆς νυκτός, καὶ τοιοιουτρόπως μετῆμφίζον τὰ ἀληθῆ αἷτια τῶν μεγάλων φαινομένων τῆς φύσεως με εὐφρεῖς μύθους.

Ὁ Ἀπόλλων εἶχεν υἱὸν ὀνομαζόμενον Ἀσκληπιὸν, ὅστις ἐθεωρεῖτο ὡς ἐφευρετὴς τῆς ἰατρικῆς· ἐκ νεότητός του ἐσπούδαζε τὰς ιδιότητας τῶν βοτάνων καὶ τῶν ὀρυκτῶν, καὶ κατῴρθωνε νὰ ἰατρεύῃ πλείστους ἀσθενεῖς, οἱ ὅποιοι τὸν ἐσυμβουλεύοντο, καὶ νὰ ἀνασταίνῃ νεκρούς, ὡς ἀνέστησε τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Θησέως Ἰππόλυτον, ὅστις φεύγων τὴν ὀργὴν τοῦ πατρὸς του κατεσπαράχθη ἀπὸ τοὺς ἰδίους του ἵππους, ὡς θέλομεν λαλήσαι ἐν καιρῷ περὶ αὐτοῦ. Μίαν τῶν ἡμερῶν παρεπονέθη ὁ Πλούτων εἰς τὸν Δία, ὅτι ἀφ' οὗτου ὁ Ἀσκληπιὸς ἀνεκάλυψε τὴν ἰατρικὴν, ὁ ἀριθμὸς τῶν θνητῶν, τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ τοῦ φέρῃ ὁ Ἑρμῆς με τὴν λέμβον καθ' ἑκάστην, ὠλιγόστειυεν. Ὁ πατὴρ τῶν θεῶν ἀγανακτήσας, διότι ὁ μικρὸς αὐτὸς ἰατρὸς ἐτόλμησε ν' ἀντισταθῇ εἰς τὰ θελήματα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἄδου τὸν ἐκερκύνουσε, καὶ τοιοιουτρόπως τοῦ ἔκασσε καὶ πλείστας καὶ καλὰς ἰατρικὰς σημειώσεις, τὰς ὁποίας ὁ Ἀσκληπιὸς δὲν ἐπρόφθασε νὰ διδάξῃ εἰς τοὺς μαθητὰς του.

Ἄλλ' ὁ Ἀπόλλων μαθὼν τὸ δυστύχημα τοῦ υἱοῦ του, τόσον πολὺ ὠργίσθη, ὥστε τίποτε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸν καταπραῦνῃ, καὶ καταβῆς παρευθὺς εἰς τὰ ἡραίστρια ὄρη τῆς γῆσου Λήμνου,

ὅπου εἰργάζοντο οἱ Κύκλωπες, τοὺς διεπέρασε με τὰ βέλη του, καὶ τοιοιουτρόπως τοὺς ἐτιμώρησε, διότι κατεσκεύαζον τὸν κεραυνόν, με τὸν ὅποιον εἶχε κεραυνωθῆ ὁ υἱὸς του Ἀσκληπιὸς.

Ἐν τούτοις, μικροὶ μου φίλοι, ὁ Ἥφαιστος μὴ ἀκούων πλέον νὰ κτυπῶσι τὰ σφυρία τῶν ἐργατῶν του εἰς τὰ ἐργαστήρια τῆς Λήμνου, ἐπληροφορήθη τὴν ἐκδίκησιν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἀναβῆς εἰς τὸν Ὀλυμπόν, ὅσον ὀγλήγωρα καὶ ἂν ἠδυνήθη, με τὸν χαλὸν του πύδα, ἐπαρῆκονεθῆ εἰς τὸν Δία κατὰ τοῦ αὐθάδους ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐτόλμησε νὰ τρυπήσῃ με τὰ βέλη του τοὺς Κύκλωπας, τοὺς ὁποίους ἐθεώρει ὡς τοὺς ἐπιτηδειοτάτους τεχνίτας τοῦ κεραυνοῦ.

Ὁ πατὴρ τῶν θεῶν κατέβασεν εὐθὺς τὰ ὀφρύδια του, ἐκ τῆς θέας τῶν ὑποίων ἔτρεμεν ὀλόκληρος ὁ Ὀλυμπος, προσεκάλεσεν ἐνώπιόν του τὸν ἀπερίσκεπτον Ἀπόλλωνα, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐπέπληξεν αὐστηρῶς, τὸν ἐδίωξεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Διὰ τῆς διαταγῆς ταύτης ὁ θεὸς ἠναγκάσθη νὰ καταβῇ εἰς τὴν γῆν ὅπου ἔγεινε ποιμὴν, καθὼς καὶ ὁ Ποσειδῶν, ὅτε ἐδιώχθη ἀπὸ τὸ βασιλείον του εἶχε γίνεαι κτίστης. Κατὰ τὸ διάστημα ὅμως τοῦτο, ἐπειδὴ ἡ γῆ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ ἄνευ τοῦ ἡλίου, τὸ λαμπρὸν ἄρμα τοῦ ἀστρου τούτου ἐξηκολούθει τὸν ἡμερούσιον δρόμον του χωρὶς οἱ ἐξείρεται ἐκεῖνοι ἵπποι νὰ παραδρομήσωσιν οὔτε ἐν μόνον βῆμα.

Ἀφοῦ ἔγεινε ποιμὴν ὁ Ἀπόλλων δὲν ἤργησε νὰ συνειθίσῃ εἰς τὴν δυστυχίαν του· διότι ἀποσυρθεὶς εἰς τὰ ὄρη τῆς Θεσσαλίας, εὐχαριστεῖτο νὰ βόσκη ἐν ὠρῆτον ποιμνιον προβάτων τοῦ Ἀδμήτου, βασιλέως τοῦ τόπου ἐκείνου, καὶ νὰ ὀδηγῇ τοὺς ἀμαθεῖς βοσκούς εἰς τὰς καλὰς βοσκὰς διὰ τὰ ποιμνία των, καὶ διὰ τοῦτο ἔκτοτε ὀνομάζετο θεὸς τῶν ποιμένων. Ὁ ἐξόριστος οὗτος θεὸς ἦτο καλὸς μουσικὸς καὶ ἐπικίεζε τὸν αὐλόν, καλλίτερον ἀπὸ τὸν Ἑρμῆν, ὁ ὁποῖος ἀπεικοίμησε τὸν Ἄργον. Ἐνῶ δὲ ἐφύλαττε τὸ ποιμνιον τοῦ κυρίου του, ὁ Ἑρμῆς τοῦ ἐκλεψέ ποτε ἐν πρόβατον, καὶ ὅτε ὁ Ἀπόλλων παρεπονέθη, ὁ Ἑρμῆς ἐκλεψεν ἐπιδαξίως καὶ τὴν σφρέτρην του ὅπισθεν τοῦ ὤμου του, καὶ οὕτω τὸ παράπονον

μετετράπη εἰς γέλωτα. Ἄλλοτε πάλιν ὁ ἴδιος θεὸς Ἑρμῆς, εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ὁδοποιίας του, ἐπισκεφθεὶς τὸν ἀδελφόν του Ἀπόλλωνα ἔλαβε παρ' αὐτοῦ δῶρον ῥάβδον λεπτοκαρύας, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἑρμῆς κατεσκεύασε τὸ κηρύκειόν του, καὶ εἰς ἀνταπόδοσιν ἐδῶρσεν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἕν ὠραῖον καυκίον χελώνης, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον οὗτος ἐτέντωσε τέσσαρας χορδὰς, καὶ οὕτω παίζων μὲ τὰ δάκτυλά του διέδιδε μελωδικωκάτους ἤχους. Αὐτὸ τὸ ὄργανον ὠνομάσθη *λίρα*, καὶ ἀργότερα ὅτε ἐπρόσθεσαν εἰς αὐτὸ περισσοτέρας χορδὰς καὶ τοῦ ἔδωκαν κομψότερον σχῆμα, οἱ Ἕλληνας μετεχειρίσθησαν αὐτὸ διὰ νὰ ψάλλωσι τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν των.

(Ἐπεταὶ συνέχειά).

ΤΟ ΑΠΟΚΟΙΜΗΘΕΝ ΚΟΡΑΣΙΟΝ.

Πατὴρ τις ἐπανελθὼν ἐκ τῆς ἐργασίας του ἐνωρίς τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔλαβε τὸ κοράσιόν του εἰς τὰ γόνατά του καὶ ἔχάδευεν αὐτὸ ἱκανῶν ὥραν. Τὸ κοράσιον μετ' ὀλίγον ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς καὶ ἀπεκοιμήθη. Οὗτος δὲ μετέφερεν ὁ ἴδιος τὴν θυγατέρα του εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ εἶπεν — «Ἡ Φανή, βεβαίως, δὲν θὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῆ χάρις νὰ εἶπῃ τὴν προσευχὴν της» Αὕτη δὲ μόλις ἤκουσεν εἰς τὸν ὕπνον της τοὺς λόγους τούτους, ἤνοιξε τοὺς μεγάλους καὶ γαλανοὺς ὀρθαλμούς της, καὶ σταθεῖσα μὲ ἐσταυρωμένης χειρὸς ἐνώπιον τῶν ἁγίων εἰκόνων, εἶπε καθαρῶς τὰ ἀπόδειπνον ἔπειτα φιλήσασα τὰς χεῖρας τῶν γονέων της ἐπλαγίασεν εἰς τὴν κλίνην της καὶ ἐβούθησεν εἰς τὸν ὕπνον ὑπὸ τὴν ἄγρυπνον φροντίδα ἐκείνου, ὅστις φροντίζει καὶ διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ μικροτάτου σκώληκος,

ΔΥΟ ΛΟΥΔΟΒΙΚΙΑ ΔΙΑ ΔΥΟ ΑΥΓΑ.

Ἰωσήφ ὁ β', αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ἠθέλησέ ποτε νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Γαλλίαν ἀγνώριστος· αὐτὸς ἦτο πρίγκηψ φιλόσοφος, ἠρέσκετο εἰς τὰ τυχαῖα συμβάντα, καὶ δὲν εὐχαριστεῖτο εἰς τὰς μεγάλας ἐπιδείξεις, διὸ καὶ ἄφηνε τὰ πάντα εἰς τὸ ἀπροσδόκητον καὶ εἰς τὴν τύχην. Πολλάκις τοῦ συνέβη εἰς τὸ ταξειδίον του νὰ ἐκλέγῃ ὡς τόπον ἀναπαύσεως μεταξὺ πενιχρῶν καλυθῶν. Ἐπειδὴ δὲ ὠδοιπόρει ἄνευ πομπῆς, ἠναγκάζετο νὰ ὑποφέρῃ καὶ πολλὰς περιφρονήσεις. Ὅθεν ἐνίοτε τινὲς τῶν ξενοδόχων ὑποπτέοντες τὴν ἐπιστημότητά του ἤξευρον νὰ κερδίωσιν ἐκ τοῦ διορατικοῦ των. Εἰς ἑξ' αὐτῶν ἐζήτησέ ποτε ἀπ' αὐτὸν δύο λουδοβίκια διὰ δύο αὐγά. «Καὶ τόσον σπάνια εἶναι ἐδῶ τὰ αὐγά; ἀνέκραξεν ὁ Ἰωσήφ.—Τὰ αὐγά, ὄχι! ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος, ἀλλ' οἱ αὐτοκράτορες.» Ὁ Ἰωσήφ εὐχαριστήθη πολὺ διὰ τὴν εὐφυῆ ἀπάντησιν τοῦ ξενοδόχου καὶ ἐπλήρωσε μετὰ χαρᾶς τὰ δύο λουδοβίκια.

ΜΥΘΟΣ.

ΤΕΤΤΙΕ ΚΑΙ ΜΥΡΜΗΚΕΣ.

Τραγουδῶν εἰς τέττιξ καθ' ὄλον τὸ θέρος,
Ἐν ὥρᾳ χειμῶνος εὐρέθη πεινῶν.
Δὲν εἶχεν οὐδὲ σκωληκίου τι μέρος,
Ἀπέθνησκε πάσχων καὶ ἀμηχανῶν.
Ἐπῆλθε δὲ τότε εἰς τὸν νοῦν του ἰδέα,
Καλὴ μὲν ἰδέα, ἀλλ' ὅμως ματαία.
Πρὸς γείτονας τότε τοὺς μύρμηκας τρέχει,
Καὶ νὰ τὸν συνδράμωσι παρακαλεῖ.
Ὁ μύρμηξ ἐκ θέρους ἅπαντα ἔχει,
Τὸ φίλεργόν του ἤδη εἶναι πολύ.

«Τί ἔκαμες» λέγουν ἐκεῖνοι, ἀτὸ θέρος;»
 «Τραγῳδῶν», τοῖς λέγει αὐτὸς αἰσχυρθεῖς.
 Ἄφου ἐτραγῳδεῖς, τῷ λέγουν γελῶντες,
 «Χόρευε τώρα, ἵνα μὴ ψυχρανθῆς.»

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ἵπραιος, τῶντι, ὁ μῦθος εἶναι,
 Καὶ εὐφυστάτος, ὦ φίλε παῖ,
 Σ' ἤρρεσε, βέβαια, ἀλλ' εἰπέ,
 Ἄν τὸν ἐνόησας· δύσκολον εἶναι.
 Ὁ εὐφυστάτος τῶν μυθολόγων
 Διὰ τοῦ μύθου του τί ἐνοεῖ,
 Ἄκουσον, φίλε, ἐν ἀκαρεῖ
 Μανθάνεις κάλλιστα διὰ τῶν λόγων.
 Ὑπὸ τὸν τέττιγα ὁ μῦθος οὗτος
 Καλῶς αἰνίττεται τοὺς ὀκνηροὺς,
 Τοὺς ἀπροβλέπτους καὶ πονηροὺς,
 Καθεὶς ἀπρόβλεπτος εἶναι τοιοῦτος.
 Μὴ ἐργαζόμενος νέος ὦν ἔτι,
 Γηράσκων γίνεται πάντη πτωχός,
 Καὶ νὰ ἐργάζεται, δυστυχῶς,
 Ἄγνοῶν, ἔλεος ζητεῖ προσέτι.
 Καθὼς ὁ τέττιξ μας εἰς τοὺς φιλοπόνους
 Προστρέχει μύρμηκας σῆτον ζητῶν,
 Οὕτω καὶ οὗτος τρέχει αἰτῶν
 Μικρὸν τεμάχιον ἄρτου μὲ πόνους.
 Κεῖ ἀκούει δίκαια ἀπὸ ἐκείνους·
 Ἄ'Ο Θεός, φίλε, νὰ σ' ἐλεήσῃ.»
 Ἐκδιώκεται δ' ἂν ζητήσῃ
 Καὶ πάλιν δεύτερον ἀπὸ ἐκείνους.

Εἶναι δὲ μύρμηκες ἐκ τῶν ἀνθρώπων
 Οἱ ἐργαζόμενοι πολυειδῶς·
 Λέγει ἀρχαῖός τις ἐπιθός·
 «Τὰ καλὰ γίνονται διὰ τῶν κόπων.»

Κ. Δ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ.

ΠΕΡΙ ΜΑΡΓΑΡΟΥ Η ΣΙΔΕΦΙΟΥ.

Τὰ ὄστρεῖδια εἶναι ζῶα, τῶν ὁποίων ἡ κατασκευὴ
 εἶναι πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν κατασκευὴν τῶν ὀφθαρίων,
 καὶ εἶναι περικλεισμένα μέσα εἰς ἓν ἢ δύο ὄστρακα. Ὁ κο-
 χλίας λοιπόν, τοῦ ὁποίου τὴν φυσικὴν ἱστορίαν ὡς διηγή-
 θην προηγουμένως, ἢ πίννα, τὰ λεγόμενα κτένια, καὶ ἄλλα
 παρόμοια εἶναι ὄστρεῖδια.

Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ αὐγὸν ἀποσπᾶται ἀπὸ
 τὴν μητέρα του, δὲν ἔχει διόλου ὄστρακον· τότε πλέει ἐλευ-
 θέρως ἐπάνω εἰς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ ποταμοῦ,
 ἀλλὰ μετ' ὀλίγον κολλᾷ εἰς κανένα βράχον, καὶ ἐκεῖ αὐξάν-
 ον γεννᾷ ὕλην ἀσβεστώδη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν σχηματίζεται
 τὸ κογχύλιόν του, ὅπου εὐρίσκεται κρυμμένον.

Τὸ ὀψάρευμα τῶν ὄστρειδίων γίνεται μὲ εἶδος τι σιδήρου
 πτυαρίου, μὲ τὸ ὅποιον τὰ ξεκολλῶσιν ἀπὸ τοὺς βράχους·
 κατόπιν τὰ μεταφέρουσι συνήθως εἰς δεξαμενάς μὲ ὕδωρ ἄλ-
 μυρὸν καὶ διαφανές, ὅπου ριπτόμενα χάνουσιν τὴν ἄλμυρὰν
 γεῦσίν των τὴν ὁποίαν ἔχουσιν ὅταν ἐκβαίνωσιν ἀπὸ τὴν θά-
 λασσαν, καὶ γίνονται πολὺ νοστιμώτερα. Λαμβάνουσι δὲ ἐνίοτε
 χρῶμα πράσινον, ἐξ αἰτίας τῆς ἰδιαιτέρως τροφῆς, τὴν ὁποίαν
 οἶδουσιν εἰς αὐτά.

Εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν τῶν θαλασσιῶν αὐτῶν
 κογχυλίων ὑπάρχει πολλάκις ἓν στρώμα ἀρκετὰ παχὺ καὶ

σκληρόν, ὑαλιστερόν καὶ λευκόν, μὲ ἀντανακλάσεις ποικιλοχρούς· αὐτὸ δὲ τὸ λαμπρὸν ἐσωτερικὸν σκέπασμα τῶν κογχυλίων εἶναι τὸ λεγόμενον μάργαρον ἢ κοινῶς σιδέφιον· τὰ κογχύλια ταῦτα ὀνομάζονται μαργαροφόρα, καὶ εὐρίσκονται μὲν εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Ἀσίας, ὅπου εἶναι κοινότατα. Ἀποσπῶσι δὲ μὲ κοπτερά ἐργαλεῖα τὸ μάργαρον ἢ σιδέφιον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον κατασκευάζουσιν ἅπειρα μικρὰ κοσμήματα, καθὼς κομβία, θήκας ζαχαρωτῶν, λαβὰς μαχαιρίων κλπ.

Οἱ μάργαριται εἶναι τῆς αὐτῆς φύσεως μὲ τὸ μάργαρον, ἀλλὰ περὶ αὐτῶν θὰ σᾶς εἶπω εἰς τὸ κατόπιν φυλλάδιον.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΑΝΑΚΗΣ.

Ὁ Κύριος Μανάκης εἶναι ἐκ τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες τὰ μέγιστα ὠφέλησαν τὴν Ἑλλάδα δι' ἀδρῶν δαπανῶν, εἰς σχολεῖα, εἰς φιλανθρωπικὰ καταστήματα, εἰς οἰκογενεῖας, καὶ ὅπως ἄλλως ἠδυνήθη καὶ δύναται δὲν παύει μεριμνῶν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὀρμώμενος αἰσθήματος πληροφορούμεθα ὅτι παρήγγειλεν εἰς Εὐρώπην ἤδη στολάς, διὰ τοὺς μαθητὰς τοῦ πολυτεχνείου, τοὺς ἀποτελοῦντας μέρος εἰς τὴν πολιτοφυλακίην. Ἄξιος παντὸς ἐπαίνου εἶναι ὁ Κύριος Μανάκης διὰ τὴν πράξιν του ταύτην, ἀλλὰ μεγαλειτέρων ἐπαίνων ἄξιος ἤθελεν εἶσθαι, ἐὰν αἱ στολαὶ αὐταὶ κατασκευάζοντο ἐνταῦθα· τοιοῦτοτρόπως ἤθελε προξενήσῃ διπλοῦν καλόν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Ἐκθρόνισις τοῦ βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Ὁθωνος.—
2. Γουλιέλμος Τέλλος.—
3. Περὶ Κογχλίου μετὰ εἰκονογραφίας.—
4. Μυθολογία, περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.—
5. Τὸ ἀποκοιμηθὲν κοράσιον.—
6. Δύο λουδοβίκια διὰ δύο αὐγά.—
7. Μῦθος, Τέττιξ καὶ Μύρμηκες.—
8. Ἐπιμῦθιον.—
9. Περὶ μαργάρου ἢ σιδεφίου.—
10. Ὁ κύριος Μανάκης.